

A Hajnal

Krisztus jelenlétének hírnöke

Hajnal Magazin

2026. március

Tartalomjegyzék

KIEMELT CIKK.....	2
A VÉR ÁLTAL MEGMENTVE	2
BIBLIAI TANULMÁNYOK	15
KÉT NAGY PARANCSOLAT	15
GYAKORLÁS AZ ISTENFÉLELEMRE.....	18
ADAKOZÁS MÁSOKNAK.....	21
EGYEK KRISZTUS JÉZUSBAN	24
VÁRAKOZÁS ISTEN ORSZÁGÁRA	27
KERESZTÉNY ÉLET ÉS TANÍTÁS	30
A SZOLGÁLAT JUTALMA	30

Kövesse nyomon a Bibliájában!

A vér által megmentve

„Vegyétek a vérből, és kenjék a két ajtópfoszlánra és a házak ajtókeretére, ahol a [páska] bárányt eszik.”

Kivonulás 12:7

Ahogy belépünk a tavaszi hónapokba, márciusba és áprilisba, a keresztények a világ minden tájáról összegyűlnek, hogy különleges módon megemlékezzenek Urunk Jézus Krisztus haláláról és feltámadásáról. Körülbelül ugyanakkor a zsidók is összegyűlnek, hogy megünnepeljék a páska ünnepét.

Mindkét csoport a saját naptárát és régóta fennálló hagyományait használja, hogy meghatározza ezeknek a vallási ünnepeknek a pontos időpontját. Néha ezek az események csak néhány nappal, máskor pedig több héttel is eltérhetnek egymástól. A Szentírás szerint Izrael páska bárányát a hónap 14. napján, Abibban, később Nisánban ölték meg. (Mózes 5. könyve 16:1; Nehémiás 2:1). Ez az évtől függően a mi március vagy április hónapunknak felel meg.

Bár a keresztények és a zsidók egyaránt ünneplik ezeket a fontos eseményeket ebben az évszakban, kevesen ismerik fel Jézus halálának és feltámadásának valódi jelentését és jelentőségét, aki a bűnös emberi teremtség Megváltójaként halt meg. Kevesen ismerik fel a zsidók pászkájának teljes jelentését is. Péter apostol elmagyarázta, hogy a legtöbb ember vak a Isten mély dolgainak

megértéséhez. „Isten isteni hatalmával megadott nekünk mindent, ami az istenfélő élethez szükséges. Mindezt azért kaptuk meg, hogy megismertük őt, akit csodálatos dicsőségével és kiválóságával magához hívt De akik nem fejlődnek így, azok rövidlátók vagy vakok, elfelejtve, hogy megtisztultak régi bűneiktől.” 2 Péter 1:3,9

Isten utasításai

Amikor a mai igeszakasz íródott, Izráel népe fogságban volt Egyiptomban. Amikor eljött a megfelelő idő, Isten utasította az izraelitákat, hogy a megölt páska bárány vérét kenjék „a házak ajtókereteire és ajtószárnyaira”. Arra is utasította őket, hogy süssék meg a bárányt, és egyék meg kovásztalan kenyérrel és keserű fűszernövényekkel. (2Mózes 12:8). A szöveg kontextusa további fontos részleteket és szempontokat is tartalmaz Isten izraelitáknak adott különleges utasításaival kapcsolatban.

Olvassuk: „Az Úr a következő utasításokat adta Mózesnek és Áronnak: „Mostantól ez a hónap lesz számotokra az év első hónapja. Hirdessétek ki Izrael egész közösségének, hogy e hónap tizedik napján minden családnak ki kell választania egy bárányt vagy egy kecskegidát áldozatul, egy állatot minden háztartásnak. Ha egy család túl kicsi ahhoz, hogy egy egész állatot megegyen, ossza meg egy másik családdal a szomszédságában. Osszátok el az állatot a családok mérete és az elfogyasztható mennyiség szerint. A kiválasztott állatnak egyéves hímnak kell lennie, juhnak vagy kecskének, hibátlanul. Gondoskodjatok különösen a kiválasztott állatról az első hónap tizennegyedik napjának estéjéig. Akkor az egész izraeli közösségnek

alkonyatkor le kell vágnia a bárányát vagy a kecskéjét.” 2Mózes 12:1-6

A levágott bárány

Ezek a kifejezett utasítások rengeteg jelentős szimbolikát tartalmaznak. Például az „egyiptomi földre” való utalás Sátán jelenlegi uralmára utal a föld és az emberek felett. A világ istene [Sátán] elvakította a hitetlenek elméjét, hogy ne lássák meg a Krisztus dicsőségének evangéliumának fényét, aki Isten képmása. 2 Korinthus 4:4

A „hónapok kezdete” az alapja annak a pontos napnak a kiszámításához, amikor a pászkát meg kellett ünnepelni. A tavaszi napéjegyenlőséghez legközelebb eső újhold jelölte az első zsidó hónap, az Abib kezdetét. Az áldozati bárányt az első hónap „tizedik napján” kellett kiválasztani. Ez előrevetítette Jézus jövőbeli érkezését Jeruzsálembe, mint „Isten Bárányát, aki elveszi a világ bűneit”, és beteljesítette Zakariás próféciáját. (Máté 21:1-9; János 1:29; Zakariás 9:9). Az Exodus 12. fejezetében leírtak szerint a báránynak egyéves hímnak kellett lennie, és hibátlanul kellett lennie. Ez Jézus tökéletességét illusztrálta, mint a jövő hibátlan „Isten Bárányát” (1 Péter 1:19). A páska bárányt aztán „azon a hónap tizennegyedik napján” levágták, és aznap este megették. A páska ünnepe, amelyet „kovásztalan kenyér ünnepének” is neveztek, másnap kezdődött és hét napig tartott. 2 Mózes 12:15-17

Elsőszülöttek – a vér alatt

Ezen utasítások mellett ezt is olvassuk: „Ma éjjel átmegyek Egyiptom földjén, és megölök minden elsőszülöttet Egyiptom földjén, mind embert, mind állatot; és ítéletet hajtok végre Egyiptom minden istene ellen: én vagyok az Úr. A vér pedig nektek jel

lesz () a házakban, ahol vagytok, és amikor meglátom a vért, elhaladok mellettetek, és a csapás nem ér titeket, amikor megverem Egyiptom földjét. Ez a nap pedig nektek emléknap lesz, és ünnepelni fogjátok az Úrnak nemzedékeken át; örök rendelet szerint ünnepelni fogjátok.” 2Mózes 12:12-14

Ezekben a szentírásokban utalás történik arra, hogy „éjszaka” haladtak át Egyiptom földjén. Ez a bűn és a halál sötét éjszakáját ábrázolja, amelyen Isten népe pünkösöd óta halad át. (Kolossé 1:13; 1 Péter 2:9). Az „elsőszülöttek” a „mennyeben feljegyzett elsőszülöttek egyházát” jelképezik. Ők a bárány vére alatt vannak, és arra törekszenek, hogy részesüljenek Krisztus királyságának mennyei szakaszában. Zsidók 12:23

Izrael elsőszülötteit később kicserélték az egész Lévi törzsre, amelyet Istenhez tartozónak számítottak. „És az Úr így szólt Mózeshez: Nézd, kiválasztottam a lévítákat az izraeliták közül, hogy helyettesítsék Izrael népének minden elsőszülött fiát. A lévíták az enyéme, mert minden elsőszülött fiú az enyém. Azon a napon, amikor megöltem az egyiptomiak minden elsőszülött fiát, elkülönítettem magamnak Izrael minden elsőszülöttjét, mind az emberek, mind az állatok közül. Ők az enyéme; én vagyok az Úr.” 4Mózes 3:11-13

Emlékmű vagy emlékezés

A vér az életet szimbolizálja, és amikor a páska bárányt levágták, az az áldozati életet jelentette (Levitikus 17:11). Az áldozati bárány vérének az isteni akaratnak megfelelően használták fel, hogy jelképezze Urunk Jézus drága vérének, amely sok évszázaddal később a bűnös emberi család nevében felvett áldozati vérként () szolgált. Urunk

áldozati vére az egyetlen eszköz, amellyel megmenekülhetünk a halál ítéletétől, amelyet Ádámra és Évára szabtak Isten törvényének megszegése miatt. 1 Péter 1:18,19; Jelenések 1:5

Isten arra utasította Izráel népét, hogy emlékezzenek ennek az eseménynek a pontos idejére, és minden évben megünnepeljék azt emlékül. Azt mondta: „Ez a nap nektek emlékül lesz” (2Mózes 12:14). Ez arra szolgál, hogy illusztrálja azt a nagyobb emlékünnepet, amelyet Jézus hozott létre, amikor tanítványaival összegyűlt a felső szobában. Akkor megkérte őket, hogy vegyenek részt a kenyérből, amely szerint az ő testét jelképezte, és a kehelyből, amely az ő áldozati vérének jelképezte. Aztán azt mondta nekik: „Ezt cselekedjétek az én emlékezetemre” (1 Korinthus 11:23-26). Néhány órával később meghalt a világ bűneiért.

Lukács beszámolójából idézve ezt olvassuk: „[Jézus] kenyeret vett, és miután hálát adott, megtörte, és [tanítványainak] adta, mondván: ez az én testem, amelyet értetek adok; ezt cselekedjétek az én emlékezetemre. És a vacsora után hasonlóképpen a kehelyt is, mondván: ez a kehely az új szövetség az én véremben, amelyet értetek ontok.” Lukács 22:19,20

A csapások

Amikor Isten időmérője eljött, az az időpontot jelezte, amikor az izraeliták megszabadulnak az egyiptomi rabszolgaságtól. Hosszú várakozás után végre eljött a szabadulásuk. A fáraó és felügyelői azonban nem voltak hajlandók szabadon engedni őket. Nem engedték, hogy az izraeliták elinduljanak az ígért földjére, Kánaánba. Az Úr egymás után különböző

csapásokat küldött az egyiptomi népekre, de megkönnyebbülést adott nekik, amikor fáraó kegyelmet kért és olyan ígéreteket tett, amelyeket nem állt szándékában betartani. Lásd az Exodus 7-10. fejezeteit.

Végül Isten szolgája, Mózes bejelentette a tizedik és utolsó csapást. Nagy csapás fogja sújtani az egyiptomi családok elsőszülötteit, és mindannyian meghalnak egy éjszaka alatt. A legszegényebb parasztok otthonában, valamint a fáraó palotájában is nagy gyász lesz egész Egyiptomban, és örömmel engedik el az izraelitákat. Exodus 11:1-8

Mózes bejelentésének megfelelően „és azon az éjszakán, éjfélkor, az Úr megölte Egyiptom földjén minden elsőszülött fiút, a fáraó elsőszülött fiától, aki a trónján ült, a börtönben fogva tartott fogoly elsőszülött fiáig. Még az elsőszülött állataikat is megölték. A fáraó, minden tisztviselője és az egész egyiptomi nép éjjel felébredt, és hangos sírás hallatszott egész Egyiptom földjén. Nem volt egyetlen ház sem, ahol ne halt volna meg valaki. A fáraó éjjel elküldött Mózesért és Áronért. Menjetek el! parancsolta. Hagyjátok el népemet, és vigyétek magatokkal a többi izraelitát is! Menjetek, és imádjátok az Urat, ahogy kértétek. Vigyétek magatokkal nyájatokat és csordáitokat, ahogy mondtátok, és menjetek el. Menjetek, de távozáskor áldjátok meg engem. Az egyiptomiak mindannyian sürgették Izráel népét, hogy minél gyorsabban távozzanak az országból, mert azt gondolták: „Mindannyian meghalunk!” 2Mózes 12:29-33

Felkészülés az útra

Az Exodus 7-10. fejezeteiben megjegyzik, hogy az első három csapás az egész egyiptomi földet

érintette, beleértve azt a környéket is, ahol az izraeliták éltek. A következő hat csapás azonban csak az egyiptomiak által lakott környékeket érintette. A tizedik és utolsó csapás az egész egyiptomi földet érintette, beleértve azt a részt is, amelyet az izraelitáknak osztottak ki, akik a vér alatt voltak.

Izrael fiait arra utasították, hogy mutassák meg hitüket és engedelmességüket Isten akaratának azzal, hogy áldozati bárányt hoznak, amelynek vérének az ajtóik oldalára és a szemöldökfára kell szórni, húsát pedig ugyanazon az éjszakán kell megenni, keserű fűszernövényekkel és kovásztalan kenyérrel. Teljesen hittek abban, hogy a bárány vére a házuk ajtókeretein és ajtókeretein, azaz „a vér alatt” maradva, nem lesznek részesei annak a csapásnak, amikor Isten megöli Egyiptom elsőszülötteit. Azok, akik a bárányt ették, botokkal a kezükben és az útra felkészülve várták, hogy Isten hajlandóvá tegye az egyiptomiakat arra, hogy elengedjék őket. Exodus 12:7-13

A törvény jellemzői

Az izraelitáknak parancsba adták, hogy minden évben emlékezzenek meg és ünnepeljék ezt a páskaünnepet, amelyet Isten Mózes által adott nekik. Ez volt az egyik legnagyobb nemzeti emlékük, és a zsidók még ma is ünneplik a világ minden táján, jelezve tiszteletüket e régi szokás jelentőségével szemben.

A Mózes törvényének számos jellemzője isteni terv szerint előrevetítette a különböző áldásokat, amelyek Isten megfelelő idejében és megfelelő sorrendben áradtak majd a föld minden családjára. A páskaünnepség esetében a bárány halála

előrevetítette Jézus, a tökéletes ember halálát. A bárány vérének megszórása szimbolizálta Jézus váltságul elvezetett áldozatának érdemét, amelyet a bűn és a halál éjszakáján a megkímélt osztálynak tulajdonítottak. Az izraeliták esetében is ez a „elsőszülött” osztály részesült elsőként a bárány kiontott vérének áldásában. (1 János 1:7; Efézus 1:3-7). Áldottak azok, akiknek a hit szemével látják, hogy Jézus valóban Isten Báránya volt. Jézus vérével lehetővé vált Ádám bűnének eltörlése, azáltal, hogy megfizették Ádám büntetését, amelynek következtében az egész világ elvesztette Isten kegyelmét, és az isteni halálos ítélet alá került.

Ahhoz, hogy ez a halál átka és az azzal járó fájdalom és szenvedés megszűnjön, igazságszolgáltatásra volt szükség. Ahogy a Szentírás mondja: „Igy tehát, mint egy ember [Ádám] vétke által ítélet jött minden emberre, úgy egy ember [Jézus] igazsága által is kegyelem jött minden emberre, az élet igazságára.” Róma 5:18

Az első gyümölcsök

Isten Szent Szellemének hatására János, a Jelenések írója így írt: „Néztem, és íme, a Bárány állt a Sion hegyén, és vele száz negyvennégyezer, akiknek homlokára az Ő neve és az Atyja neve volt írva. És hallottam egy hangot a mennyből, mint sok víz zúgása és mint hangos mennydörgés, és a hang, amelyet hallottam, olyan volt, mint a hárfások hárfájukon játszó hangja. És új éneket énekeltek a trónus előtt és a négy élőlény és a vének előtt; és senki sem tudta megtanulni az éneket, csak a száz negyvennégye ezer, akiket a földről vásároltak meg. Ezek azok, akik nem szennyezték be magukat nőkkel, mert megőrizték szüzességüket. Ezek azok, akik követik a Bárányt, bárhová megy. Ezeket

2026. március

vásárolták meg az emberek közül, mint első gyümölcsöket Istennek és a Báránynak.” Jelenések 14:1-4

Ezek az ihletett Isten szavai a dicsőített Krisztusra, a fejre és a testre utalnak, mint „első gyümölcsökre Istennek és a Báránynak”. Ez azt jelenti, hogy szerető Mennyei Atyánk végső tervében és céljában „utóbbi gyümölcsök” is lesznek. Ez valóban így van. Isten célja az volt, hogy Izráel összes gyermekét megmentse, nem csak az elsőszülötteket. Nemzetként ők az egész emberi családot képviselték, akiknek lehetőséget kapnak arra, hogy harmóniába kerüljenek Istennel, és örök életet kapjanak a jövő ígéretes földjén – a helyreállított tökéletes földön.

Így az egész izraeli nemzetet csodálatos módon megszabadította az Úr Mózes által. Ő vezette őket a Vörös-tengeren átvezető úton, amelyet kifejezetten számukra készített elő az isteni erő, amely irányította a szelet és az árapályt (2Mózes 14:21-30). Egyetlen izraelita sem maradt hátra. Ez a csodálatos esemény szemlélteti az egész világ végső megszabadítását a Sátán hatalmától. Mindenkinek lehetősége lesz arra, hogy összhangba kerüljön az igaz törvényekkel, amelyeket Krisztus jövőbeli földi uralkodása alatt fognak bevezetni. Valóban, visszhangozhatjuk az apostol Pál szavait, amikor azt írta, hogy Krisztus Jézus „megváltotta magát mindenkiért, hogy az időben tanúságot tegyen róla” (1 Timóteus 2:6).

Két beteljesülés

A haláltól való megszabadulás attól függött, hogy Izráel elsőszülött fiai a bárány vére alatt maradjanak, amikor Isten halál angyla elhaladt mellettük. Ők

voltak az egyetlenek, akik a vér alatt voltak és akiknek halált kellett szenvedniük. Mindannyian megszabadultak azon az éjszakán, ahogyan azt a páska képe is mutatja. Így Izráel elsőszülöttei voltak a bárány vérének meghintésének közvetlen haszonélvezői.

A jelenlegi keresztyén korszakban Jézus nyomdokaiba lépő követői szintén a vér alatt vannak. Elfogadták Jézus vérének érdemét, és annak védelme alatt állnak (1 János 1:7). Őket előre elhívták a világból. Megnyílt a szemük, hogy megértsék bűnös állapotukat, rabságukat és megváltásuk szükségességét. (Efézus 1:18). Válaszoltak Isten csodálatos kegyelmére, és teljes felszenteléssel átadták életüket neki. (Róma 12:1). Az „Isten Bárányának” kiontott vérében való hitük miatt közösségben vannak „az Atyával és az ő Fiával, Jézus Krisztussal”. 1 János 1:3

Pál apostol elmagyarázza, hogy a jelenlegi korszakban a felszentelés Jézus halálába való bemerítkezést jelenti. „Nem tudjátok-e, hogy mindnyájan, akik Jézus Krisztusba merítettünk, az ő halálába merítettünk? Ezért vele együtt eltemettettünk a keresztség által a halálba, hogy amint Krisztus az Atya dicsőségével feltámadt a halottak közül, úgy mi is új életben járjunk. Mert ha vele együtt eltemettettünk a halálának hasonlatosságában, akkor a feltámadásának hasonlatosságában is együtt leszünk vele.” Róma 6:3-5

Rendkívül fontos, hogy azok, akik életüket Istennek szentelték, továbbra is a drága vér szentelése alatt maradjanak. Ha valaki kilép ebből a kegyelmi állapotból, az azt jelenti, hogy nem veszi figyelembe szerető Mennyei Atyánk irgalmát. Azt jelenti, hogy

nem értékeli az Ő jóságát, vagy a Jézus vérének megváltó erejében való részesedését. „Ha az igazság ismeretét megkapva szándékosan vétkezünk, akkor már nincs több áldozat a bűnökért.” Zsidók 10:26

Az egész világ megváltása

Az „elsőszülöttek egyháza” tagjai a világ előtt részesültek Jézus vérének érdemében. Krisztus „belépett a mennybe, hogy most Isten előtt megjelenjen értünk” (Zsidók 9:24). Amikor az egyház teljes lesz, Megváltónk vérének érdeme, vagy értéke az egész emberi család számára elérhetővé válik. Jézus azt mondta: „Én vagyok a jó pásztor, ismerem juhaimat, és juhaim is ismernek engem. Ahogyan az Atya ismer engem, úgy én is ismerem az Atyát, és életemet adom juhaimért. Van még más juhaim is, amelyek nem ebből az akolból valók; azokat is el kell hoznom, és hallgatni fognak az én hangomra, és egy akol és egy pásztor lesz.” János 10:14-16

A második nagy áldás, amely Egyiptom földjén történt, az egész izraeli nemzet megszabadítása volt, amikor Mózes átvezette őket a Vörös-tengeren. Ez a figyelemre méltó esemény az egész emberi teremtés végső megszabadulását jelképezi a bűn és a halál rabságából. Az ígért áldások a Krisztus királyságának megalapításával és az Új Szövetség feltételei szerint lesznek elérhetőek a világ számára. (Jeremiás 31:31-34). Abban az időben mindazok, akik az igazságosságot követni és a nagyobb Mózesnek – Urunk Jézusnak – engedelmeskedni kívánnak, megkapják azokat az életjogokat, amelyeket Ádám bűne miatt elvesztettek. Mózes 5. könyve 18:15-19; ApCsel 3:20-25

A bűn és a halál hosszú éjszakája elmúlik, és eljön a szabadulás dicsőséges reggele. (Zsoltárok 30:5). Krisztus, a fej és a test, elvezeti és megszabadítja egész Izráelt, Isten egész népét. Ekkor mindenki megismeri és örömmel tiszteli, dicsőíti és engedelmeskedik Isten akaratának. ApCsel 15:16,17; Róma 11:26-36

Krisztus, a mi páskánk

Amikor Pál apostol a korinthusi testvéreknek írt, azt mondta nekik: „Tisztítsátok ki a régi kovászt, hogy új tészta legyetek, amilyenek valójában vagytok: kovásztalanok. Mert Krisztus, a mi húsvétjaink báránya, feláldozva lett. Ünnepejük tehát az ünnepet, nem régi kovással, a gonoszság és a rossz kovászaival, hanem a őszinteség és az igazság kovásztalan kenyerével.” 1 Korinthus 5:7,8

Ebben az igehelyben az apostol a „elsőszülöttek gyülekezetéhez” szól, akiknek nevei a mennyben vannak felírva (Zsidók 12:23). Arra intette őket, hogy tisztítsák meg magukat minden bűntől és igazságtalanságtól, amelyet a gonoszság és a rossz kovása képvisel. Ehelyett az igazságot és az igazságot kellett keresniük, amit a kovásztalan kenyér elfogyasztása jelképez.

A szimbolikus bárány elfogyasztásával Krisztus érdemeit magunkévá tesszük. Képességeinkhez mérten „felöltözünk” Krisztusba, amivel átalakulunk dicsőséges képmásává és jellemévé. (Róma 12:2; 13:14; Galata 3:27). , ahogy a zsidók a páska bárányt ették, mi is őt esszük. A keserű fűszernövények, amelyek segítették és felkeltették az izraeliták étvágyát, a mi keserű tapasztalatainkat és megpróbáltatásainkat szimbolizálták. Ezeket azért kaptuk, hogy elszakítsanak minket a földi

dolgoktól, és egyre nagyobb étvágyat keltsenek bennünk, hogy a bárányt és az igazság kovásztalan kenyerét együk.

A világban „nincs állandó városunk”. Ehelyett, mint idegenek és utazók, botot fogva és felkészülve indulunk el a mennyei Kánaánba vezető útra (Zsidók 13:14; 1 Péter 2:11). Minden dicsőséges áldás, amelyet szerető Mennyei Atyánk tartogat az elsőszülöttek egyházának, azoknak lesz adva, akik hűségesen elfogadták „Isten Bárányát” és megváltó vérének érdemét. Efézus 1:3-7

Tartsuk meg az ünnepet

Hamarosan sokan újra összegyűlnek, hogy megünnepeljék Jézus halálának emlékét, mint a nagy páska bárányét. Amikor idén újra megünnepeljük az ünnepet, örüljünk Jézus drága vérének, amelyet értünk ontott, és amelyről a világnak is tanúskodni fog a megfelelő időben. „A békesség Istene, aki feltámasztotta a mi Urunkat, Jézust, a juhok nagy pásztorát, az örök szövetség vére által, tegyen titeket minden jó cselekedetre alkalmassá, hogy az Ő akaratát cselekedjétek, és munkálkodjon bennetek, ami az Ő szeme előtt kedves, Jézus Krisztus által, akinek dicsőség legyen örökkön örökké. Ámen.” Zsidók 13:20,21

Két nagy parancsolat

Kulcsvers: „És odajött az egyik írástudó, és hallotta, hogy vitatkoznak, és látta, hogy jól válaszolt nekik, és megkérdezte tőle: Melyik az első parancsolat?”

Márk 12:28

Kiválasztott igeszakasz:

Márk 12:28-34

A mai leckéhez vezető események során Jézust a templom udvarán a főpapok és az idősebbek szembesítették azzal a kérdéssel, hogy milyen hatalommal prédikál. (Márk 11:27,28). Válaszul Jézus elmesélte nekik a gonosz szőlőművesek példázatát, amelyben a gonosz gondnokok megölték a földbirtokos fiát. A példabeszédben Jézus egyértelműen a zsidó vallási vezetőket nevezte meg azoknak, akik meg fogják ölni Isten Fiát, hogy megőrizték hatalmukat és tekintélyüket a nép felett. Jézus így válaszolt, ahogyan azt Máté evangéliuma is megőrökíti: „Elvesszük tőletek az Isten országát, és olyan népnek adjuk, amely annak gyümölcsét hozza.” Máté 21:43

Erre haragudva a farizeusok és más zsidó vezetők különböző kérdésekkel próbálták csapdába csalni Jézust. A farizeusok megkérdezték, hogy törvényes-e adót fizetni a császárnak, mire a Mester így válaszolt: „Adjátok meg a császárnak, ami a császáré, és Istennek, ami Istené.” (Márk 12:13-17).

A szadduceusok ezután azt kérdezték Jézustól, hogy a hét -testvér közül, akik ugyanazt a nőt vették feleségül, melyikük lesz a férje az ő országában. Mivel nem hittek a halottak feltámadásában, Jézus így válaszolt: „Az a hibátok, hogy nem ismeritek az Írásokat, és nem ismeritek Isten hatalmát.” Márk 12:24

Jézus válaszaitól lenyűgözve egy „író” feltette a kulcsversünkben szereplő kérdést, talán teljes őszinteséggel. „Jézus így válaszolt: A legfontosabb parancsolat ez: Hallgass, Izráel! Az Úr, a mi Istenünk, az egyetlen Úr. És szeresd az Urat, a te Istenedet, teljes szívedből, teljes lelkedből, teljes elmédből és teljes erődből. (Márk 12:29,30). Milyen csodálatosan átfogó ez a kijelentés, amelyet Jézus tett, és amelyet közvetlenül a Mózes második könyvéből idézett (6:4,5).

Jézus túllépett a törvénytudós kérdésének keretein, kijelentve, hogy a második parancsolat kapcsolódik az elsőhöz, nevezetesen: „Szeresd felebarátodat, mint önmagadat.” (Márk 12:31). Jézus itt is az Ószövetségből idézett (Levitikus 19:18). Mennyit mondanak el ezek a kevés szavak! A Biblia egy irgalmas, könyörületes és szerető Istent mutat be, aki teremtményei jólétéről gondoskodik. Isten Igéje arra is int teremtményeit, hogy viszonyozzák ezt a szeretetet, és magas színvonalú viselkedést követel meg tőlünk Teremtőnkkel és embertársainkkal szemben egyaránt.

Isten törvényét még nem értjük teljes mértékben. Egy korlátozott megközelítés ehhez a mércéhez megtalálható Konfuciusz írásaiban, amely szerint az ember ne tegyen másokkal azt, amit nem szeretne, hogy mások tegyenek vele. Micsoda kontrasztot látunk azonban, ha ezt összehasonlítjuk a

Szentírással! Az egyik csupán negatív kijelentés, a másik pedig pozitív: „Szeresd felebarátodat, mint önmagadat.”

Valóban, Isten törvényében sok minden van, ami azt isteni eredetűvé teszi. Milyen gyönyörű lenne a világ, ha az emberek képesek és hajlandók lennének betartani ezt a két nagyszerű törvényt. Mindenki teljes szívéből és lelkéből szeretné a Mennyei Atyát. Mindenki szeretné felebarátját, mint önmagát, és igyekezne szolgálni őt, amikor csak lehetősége nyílik rá. Az lenne a paradicsom. Hála Istennek, biztosak lehetünk benne, hogy a világ ilyen lesz, amikor a Messiás királysága megalapul.

Gyakorlás az istenfélelemre

Kulcsversek: „Fegyelmezd magad az istenfélelemre, mert a test fegyelmezése csak kis haszonnal jár, az istenfélelem viszont mindenre kiterjedő haszonnal jár, mivel ígéretet hordoz a jelen életre és a jövőendő életre is.”

1 Timóteus 4:7,8

Kiválasztott igeszakasz:

1 Timóteus 4:7-16

Pál első levelében Timóteushoz az apostol „hitben való fiamnak” nevezi őt (1 Timóteus 1:1,2). Bizonyítékok vannak arra, hogy Timóteusnak hiányzott a magabiztosság, amikor Pál először hívta őt a szolgálatra. Az apostol ezt követően emlékeztette őt anyja és nagymamája által tanúsított hitre, és arra, hogy ne engedjen a „félelem szellemének” (2 Timóteus 1:5-7). Egy másik alkalommal Pál arra kérte a korinthusiakat, hogy ne ijesztgessék Timóteust, amikor az meglátogatja őket, jelezve, hogy tisztában van annak lehetséges bizonytalanságával (1 Korinthus 16:10). A kiválasztott igeszakaszban az apostol így buzdítja Timóteust: „Ne hagyd, hogy bárki is lenézzon téged azért, mert fiatal vagy” (1 Timóteus 4:12). Bár Pál buzdítása Timóteusnak személyes jellegű, alkalmazható a gyülekezet minden tagjára.

A kulcsversekben Pál arra buzdítja Timóteust, hogy vegye figyelembe a testi edzés és az istenfélelem

közötti ellentétet. Az egyik fordítás így hangzik: „A testi edzésnek van némi értéke, de az istenfélelemnek minden us dologban van értéke, ígéretet tartogatva mind a jelen, mind a jövő életre nézve.” Számos tanulmány kimutatta a testmozgás pszichológiai előnyeit, többek között a depresszió és a szorongás tüneteinek csökkenését, a stressz szintjének csökkenését, valamint az önbecsülés és az önbizalom növekedését. Pál nem utasítja el a testgyakorlást, mint időpazarlást, hanem értékesnek tartja. Máshol az apostol kijelenti, hogy testünk a Szentlélek temploma, amelyet Isten adott nekünk, és amelyet Krisztus drága vérével vásárolt meg. Ezért dicsőítsük Istent azzal, hogy testünket alkalmas állapotban tartjuk az Ő szolgálatára. 1 Korinthus 6:19,20

Miután elismerte a testmozgás gyakorlati értékét, Pál azonnal hangsúlyozza az „istenfélelem” gyakorlásának felsőbbrendűségét. Emlékezteti Timóteust pásztori kötelezettségeire, nem azért, mert azokról megfélemedezett vagy elhanyagolta őket, hanem hogy bátorítsa őt, folytassa ezt az utat. Azt mondja Timóteusnak, hogy tanítsa meg a gyülekezetet, hogy utasítson el és utasítson vissza minden profán és mitikus tanítást, és buzdítson az igazi istenfélelem gyakorlására. Bátorítania kell a testvéreket, hogy ismerjék el Isten hűségét, és lássák az isteni üzenet elfogadhatóságát. Timóteusnak emlékeztetnie kell a hívőket arra a kiváltságra, hogy Krisztusért dolgoznak és szenvednek. Meg kell tanítania őket, hogy „bízbanak az élő Istenben, aki minden ember Megváltója”. 1 Timóteus 4:7-10

Pál azt mondja a fiatal Timóteusnak, hogy „légy példa a hívőknek” (1 Timóteus 4:12). Szavai,

viselkedése, szeretete, szelleme, hite és tisztasága példaként kell szolgáljanak, nemcsak a nyilvános beszédekben, hanem a mindennapi életben is. Egy ilyen példa belülről, a szívéből és elméjéből kell kiinduljon. Ezután keresztény jellemének belső erényei külsőleg is megnyilvánulnak beszédében, viselkedésében és cselekedeteiben. Pál így fejezi be Timóteusnak szóló buzdítását: „Amíg meg nem jövök, szenteld magad az olvasásnak, ... a tanításnak. Ne hanyagold el a benned lévő ajándékot, ... Gondolkodj ezeken a dolgokon, és szenteld magad teljes mértékben nekik.” 1 Timóteus 4:13-15

Minden keresztény elhívása és hűsége az „igazságosság és az igazi szentség” elvein alapul (Efézus 4:24). A hívők arra vannak hívva, hogy tükrözzék Isten jellemét: „Mint aki elhívott titeket, szentek legyetek minden cselekedetetekben.” 1 Péter 1:15

Adakozás másoknak

Kulcsvers: „*Mindig lesznek szegények a földön. Ezért parancsolom nektek, hogy osszátok meg bőségesen a szegényekkel és más rászoruló izraelitákkal.*”

Mózes 15:11

Kiválasztott igeszakasz:

Mózes 15:4-11

A Mózes második könyvét Isten egész törvényének összefoglalásaként írják le. A könyv szinte teljes egészében megismétli azokat a parancsolatokat és utasításokat, amelyeket Isten Mózes révén adott az izraelitáknak. Isten törvényét Izraelnek utasításként adta, amelyet követniük kellett. Mózes következő szavai megmutatják nekünk, hogy Isten törvénye egyfajta útmutató az élethez. „Az Úr parancsolta nekünk, hogy tartsuk meg ezeket a törvényeket, és féljük az Urat, a mi Istenünket, hogy mindig jó legyen nekünk, és megőrizzen minket életben, ahogy ma vagyunk.” Mózes 6:24

Isten jóságának fényében mondja Izraelnek Mózes révén, hogy ha a nép engedelmeskedik parancsainak, akkor Izraelben soha nem lesz szegénység. Tanításunk a Deuteronomium egy olyan szakaszában található, amely az istentisztelettel kapcsolatos különböző utasításokra összpontosít. Az előző fejezet az állatokat tisztákra és tisztátalanokra osztja, és utasításokat ad a tized

fizetésére vonatkozóan. A következő fejezet a páskaünnepet () és az izraeliták istentiszteleti naptárában szereplő egyéb ünnepeket tárgyalja.

A Deuteronomium 15. fejezete előrevetíti Istennek az Ézsaiás 58:6-7-ben található szavait, ahol megfogalmazza, mit vár el az istentisztelettől: „Hát nem ez az a böjt, amelyet én választottam: hogy elengedjétek a gonoszság kötelékeit, hogy feloldjátok a nehéz terheket, hogy szabadon engedjétek az elnyomottakat, és hogy minden ígát eltörjétek? Hogy megosszuk kenyerünket az éhezőkkel, és hogy befogadjuk házukba a kitaszított szegényeket; ha meztelen embert látunk, hogy ruházzuk fel, és ne rejtőzzünk el saját testvérünk elől?”

Tanításunk felvázolja, hogyan kellett az izraelitáknak élniük Isten iránti imádatukban. Minden hetedik évben meg kellett tartaniuk a szombat évet, amikor is el kellett engedni az adósságokat (Mózes 15:1-3). Meg kellett nyitniuk szívüket és kezüket a rászorulóknak előtt, és meg kellett adniuk nekik, amiben hiányt szenvedtek. (5Mózes 15:7-10). Nem lehettek feltételek. Ha szükség volt, azt meg kellett elégíteni. Nem lettek volna szegények közöttük, ha hűségesen betartották volna Isten parancsait.

Az Ószövetségben az Úr egyértelműen földi jólétet ígért az izraelitáknak, ha engedelmeskednek neki és törvényeinek, és hűségesek maradnak hozzá. Ez akadályt jelentett azok számára, akik nem ismerik el azt a tényt, hogy Jézus szolgálata miatt változás következett be a korszakokban. Sokan tévesen alkalmazták a jólét ígését a keresztyényekre, és ez a tévedés zavart keltett az emberekben.

A földi jólét a jelen korban nem ígérve van a hűséges keresztényeknek. Ezért gyakoroljuk a szeretet törvényét mások iránt, ahogyan azt János apostol tanítja: „Jézus Krisztus életét adta értünk. És nekünk is le kell tennünk az életünket testvéreinkért. Ha valakinek anyagi javai vannak, és látja, hogy testvére szűkölködik, de nem könyörül rajta, hogyan lehet az Isten szeretete abban az emberben? Drága gyermekeim, ne szavakkal és beszéddel szeressünk, hanem tettekkel és igazságban.” 1 János 3:16-18

Egyek Krisztus Jézusban

Kulcsvers: „Nincs zsidó, sem görög, nincs szolga, sem szabad, nincs férfi, sem nő, mert mindnyájan egyek vagytok Krisztus Jézusban.”

Galata 3:28

Kiválasztott igeszakasz:

Galata 3:24-29

Amikor Jézus először elküldte tanítványait, hogy hirdessék a mennyek országát, arra utasította őket, hogy kizárólag „Izráel házának elveszett juhaihoz” menjenek (Máté 10:5-7). Ez összhangban volt azzal a ténnyel, hogy Izráel még mindig Isten szövetséges népe volt, bár ez hamarosan megváltozott. A mai kiválasztott igeszakaszban Pál elmagyarázza, mit kellett volna felismerniük azoknak az izraelitáknak, akik a törvényi szövetség keretében kerestek útmutatást: „A törvény a mi tanítónk volt, hogy Krisztushoz vezessen minket, hogy hit által igazuljunk meg. De miután eljött a hit, már nem vagyunk a tanító alatt.” Galata 3:24,25

A mai kulcsvers Pál kijelentése, hogy a Mózes törvénye alatt korábban létező minden megkülönböztetés most megszűnt, mivel Jézus „mindenkiért” meghalt váltságul (1 Timóteus 2:5,6). Ennek eredményeként mindenki, akinek „füle volt a hallásra”, Krisztushoz jöhetett (Márk 4:9). A keresztyén Isten szemében most már új teremtményként állt. (2 Korinthus 5:17). Az

evangélium mindenki számára ingyenes volt, és az egyén helyzete Isten szemében az volt, mint Krisztus testének tagja: „Ha Krisztushoz tartoztok, akkor valóban Ábrahám igazi leszármazottai vagytok, és az ígélet beteljesülésének örökösei.” Galata 3:29

A zsidóknak nem szabadott azt gondolniuk, hogy a nemzetüknek a múltban megadott kegyelem előnyös helyzetet biztosít számukra a keresztény testvériségben. Hasonlóképpen, a pogányoknak sem szabadott azt gondolniuk, hogy mivel a zsidók, mint nemzet, elvesztették a Törvényi Szövetség alapján korábban élvezett kegyelmet, ezért az Úr szemében egyénileg is hátrányos helyzetbe kerültek. Mindkettőnek tudnia kellett, hogy Isten ezentúl figyelmen kívül hagyja természetes etnikai különbségeiket, és mindegyiket, zsidót és pogányt egyaránt, hűségük szerint jutalmazza, mint „Krisztus testének” tagjait. 1 Korinthus 12:12,13

A szolgák tartása szabályozott intézmény volt Izraelben, és Pál idején is még gyakorolták. Pál nem azt mondja, hogy a Krisztus testének tagjává vált szolga szabadon figyelmen kívül hagyhatja gazdája kívánságait. Inkább azt mondja, hogy az Úr megáldhatja a szolgát, mintha ő „szabad ember” lenne Krisztusban. (1 Korinthus 7:21,22). Bizonyos szempontból a szolgai helyzet kedvezőbb volt a mennyei királyságban való részesedéshez szükséges alázatosság eléréséhez, mint a gazda helyzete. Mindazonáltal a rabszolgának tudnia kellett, hogy az Úr nem vette figyelembe földi helyzetét a mennyei reménységét illetően.

Bár a zsidó nők gyakran több szabadságot élveztek, mint más ősi kultúrákban, Izrael patriarchális törvényei elsősorban a háztartási körre korlátozták

őket, ahol a gyermeknevelés és a háztartás vezetése volt a feladatuk. A papság kizárta őket, és néhány figyelemre méltó kivételtől eltekintve () csak korlátozottan léphettek be a templomba. Pál most kijelenti, hogy ezek a patriarchális törvények már nem vonatkoznak „azokra, akik Krisztus Jézusban hisznek”. Galata 3:26

Örülünk, hogy kiváltságunk van az evangéliumot mindenkivel megosztani. Legyünk hűek Jézus nagy megbízatásához, hogy az „evangéliumot a királyságról” hirdessük tanúként az egész világon. Máté 24:14

Várakozás Isten országára

Kulcsvers: „Sok nép jön és azt mondja:
Gyertek, menjünk fel az Úr hegyére, Jákób
Istenének házába! Ott tanít minket az ő útjaira,
és mi az ő ösvényein járunk. Mert Sionból indul
az Úr tanítása, Jeruzsálemből az ő szava.”

Ézsaiás 2:3

Kiválasztott igeszakasz:

Ézsaiás 2:2-4

Az egész emberiség áldása a Biblia központi témája. Senkitől sem fogják megtagadni azt a lehetőséget, hogy megtapasztalja Isten királyságának áldott eredményeit. Isten ezt először Ábrahámnak tett ígéretében hirdette meg: „Magam esküdtem meg, mondja az Úr, mert ezt tetted, és nem tartottad vissza fiadat, egyetlen fiadat: áldással foglak megáldani, és megsokasítom utódaidat, mint a menny csillagait, és mint a tenger partján lévő homokot; ... És utódaidban a föld minden nemzete megáldatik.” Mózes 22:16-18

Kulcsversünk prófétai módon beszél Isten ígért királyságáról, amelynek törvényei „Sionból” fognak származni. Az Ószövetségben a Sion-hegy Jeruzsálemben volt, és Izrael kormányzati székhelyeként volt elismert. Az Újszövetség ezt a szimbolikus, szellemi Sionnal állítja szembe. Itt Krisztus követőiről van szó, akik „” az „élő Isten városába, a mennyei Jeruzsálembe” jönnek, ami

Ézsaiás Sion-jövendölésének beteljesülését jelenti. (Zsidók 12:22-24). Péter apostol is a Sion képeit használja, hogy Krisztus követőit élő kövekként írja le, akik egy szellemi templomba épültek, Krisztussal, mint sarokkővel, amelyet Sionba helyeztek. Így Péter összekapcsolja az Ószövetség Sionját az Újszövetség egyházával. 1 Péter 2:4-6

Jézus Isten országát hirdette mindazoknak, akik hallani akarták. (Márk 1:14; Lukács 4:43). Nekik is megfogalmazta ezt a felhívást: „Ha valaki utánam akar jönni, tagadja meg önmagát, vegye fel naponta a keresztyét, és kövessen engem.” (Lukács 9:23). Halálából való feltámadása után alig néhány évvel az evangélium üzenete már minden nemzethez eljutott. (Cselekedetek 1:8). Különösen azok számára vált nyilvánvalóvá, akik a Sion osztály tagjai akartak lenni, akikre ezek a szavak vonatkoznak: „Hűséges mondás: ha vele együtt meghalunk, vele együtt is élünk; ha vele együtt szenvedünk, vele együtt is uralkodunk.” 2 Timóteus 2:11,12

Ezt az evangéliumot már kétezer éve hirdetik, de a Sion osztály még nem teljes. A követelmények magasak és a legtöbb ember számára nem vonzóak. Jézus kijelentette: „Sokan vannak hívva, de kevesen választottak.” (Máté 22:14). Így a világ továbbra is várja Isten országát. Az azonban biztosan eljön, ahogy Jézus mondja példás imájában. Máté 6:10

Tanításunkat János látomásának ezekkel a szavakkal zárjuk: „Láttam négy angyalt állni a föld négy sarkán. Visszatartották a föld négy szelét, hogy ne fújjon szél a földre, a tengerre vagy a fákra. Láttam egy másik angyalt keletről jönni, akinek az élő Isten pecsétje volt. Kiáltott: ... Ne ártsatok a földnek, a tengernek és a fáknak, amíg meg nem

jelöltük Istenünk szolgáit a homlokukon lévő
pecséttel. Hallottam a megpecsételték számát: 144
000.” Jelenések 7:1-4

A szolgálat jutalma

„Az Ember Fia nem azért jött, hogy neki szolgáljanak, hanem hogy ő szolgáljon, és életét váltságul adja sokakért.”

Márk 10:45

Jézus szolgálata a végéhez közeledett. Több mint három éven át a Mester hívta tanítványait és tanította őket. Ők elismerték őt a Messiásnak, Isten minden ígéretének örökösének, akiken keresztül a Messiási királyság felállítva lesz, amely az egész emberiséget megáldja – a halottakat és az élőket egyaránt. Mózes 22:18; Galata 3:8

A Mester különösen biztosította őket arról, hogy ha hűségesek lesznek, vele együtt ülhetnek majd a trónján (Máté 19:28). Azonban nem mondta el nekik, hogy az ő királysága szellemi lesz, és hogy az „első feltámadás” „változásán” kell átesniük, mielőtt részesülhetnek benne. (1 Korinthus 15:51,52; Jelenések 20:6). Még nem tette világossá számukra, hogy egy egész korszaknak kell eltelnie, mielőtt részesülhetnek a királyságban, és a királyság maga is megalapul az emberek között. De mindezt már sejtette. Azt mondta: „Még sok mondanivalóm van nektek, de most nem tudjátok elviselni. Amikor azonban eljön az igazság Lelke, ... ő majd megmondja nektek, mi fog történni.” János 16:12,13

Jézus azonban elkezdte közölni a tanítványokkal azokat a híreket, amelyeket tudniuk kellett, és amelyeket értékelniük kellett (), nehogy teljesen elboruljon az elméjük és elbátortalanodjanak.

Elmondta nekik, hogy felmegy Jeruzsálembe, sok szenvedést fog elviselni, és meg fogják ölni. Péter, aki mindig bátor volt, ezúttal súlyos feddést kapott. Megpróbálta kijavítani a Mestert. „Soha, Uram! – mondta. Ez soha nem fog veled megtörténni!” Péter hitt abban, hogy Jézus Izráel Messiása, és hogy hamarosan megalapítja királyságát. Elképzelhetetlen volt számára, hogy az Úr meghaljon. Jézus azonban megdorgálta Pétert, mondván: „Távozz tőlem, Sátán, mert botrány vagy nekem, mert nem az Isten dolgait keresed, hanem az emberekét.” Máté 16:21-23

Ugyanebben a leckében Jézus azt is elmondta, hogy „harmadnapon feltámad” (Máté 16:21). Mivel azonban a tanítványok nem tudták felfogni azt a gondolatot, hogy Jézus meghal, ezek a hozzáadott szavak is rejtélyesnek tűnhettek számukra, mint a Mester „sötét mondásai”. Talán emlékeztek Jézus egy másik alkalommal elhangzott szavaira is: „Ha nem eszitek az Emberfiának testét, és nem isszátok az ő véré, nincs élet bennetek.” (János 6:53). Ez is egy olyan nehéz kijelentés volt, amelyet nem tudtak megérteni.

Sok alkalommal előfordult, hogy a tanítványok nem tudták megérteni a Mester szavainak jelentését; azok gyakran annyira eltértek attól, amit várták. Dicséretükre legyen mondva, hogy elég hitük volt ahhoz, hogy továbbra is kövessék Jézust, de hogyan tudták volna megérteni az általa mondott szavakat? Csak pünkösd után értették meg teljes mértékben a helyzetet és azt, amit Jézus mondott nekik (Cselekedetek 2:1-4). Ott a Szentlélek kezdte megmagyarázni a isteni tervet – hogy Krisztus szenvedéseinek, beleértve testének tagjait, az egyházat, előbb meg kell történniük, mielőtt a

királyság dicsősége megnyilvánulna és a világ áldásai megkezdődnének. 1 Péter 1:11

A jobb és a bal oldalon

Egy másik evangélium azt mondja nekünk, hogy Jakab és János anyja velük jött, és így szólt: „Adj meg nekik, hogy fiaim, az egyik a te jobb kezéd felől, a másik a bal kezéd felől üljön a te országodban” (Máté 20:20,21). Úgy hitték, hogy a királyság dicsőségének elosztásának ideje nagyon közel van. Nem kell feltételeznünk, hogy ez a két kedves tanítvány pusztán ambícióból kereste a Mesterhez legközelebb eső helyeket. Inkább azt hisszük, hogy nagyon szerették az Urat, és ezért úgy gondolták, hogy talán jobban értékelik a hozzá való közelséget, mint a többi tanítvány. Valóban, nekik megengedték, hogy közelebb kerüljenek, mint a tizenkettő többségének. Számos különleges alkalommal az Úr magával vitte ugyanazt a Jakabot és Jánost, valamint Pétert. Velük voltak a szent hegyen, Jairus leányának feltámasztásakor és a Gecsemáné kertben (Máté 17:1-5; Lukács 8:41,42,49-56; Márk 14:32-34). Hűséges tanítványok voltak, akiket az Úr nagyon szeretett.

Figyeljünk oda Jézus szavaira. Kijelentette, hogy bár lesznek kiemelt helyek az ő királyságában, azokat nem ő osztja el, hanem az Atya. Azt mondta: „A jobb és a bal oldalamon ülni nem az én dolgom, hanem azoknak adatik, akiknek az Atyám elkészítette.” Máté 20:23

Az Atya az abszolút igazságosság és jogosság képviselője. Az ezeréves királyság mennyei szakaszában a pozíciók, bármilyen formát is öltsenek, nem pusztán kedvezményezés alapján kerülnek kiosztásra, hanem a hűség és a

képességek alapján, és mindez kegyelemből történik (Efézus 2:8). Maga az Úr Jézus fogja elfoglalni a legmagasabb helyet, mert ő méltó rá. „Méltó a megöletett Bárány, hogy hatalmat, gazdagságot, bölcsességet, erőt, tiszteletet, dicsőséget és áldást kapjon.” (Jelenések 5:12). Valóban, az Atya dicsőséget és nagy dicsősséget adott Urunknak, és a saját jobbjára emelte. Királyságának dicsőségének csúcspontja akkor jön el, amikor az egyház, Krisztus teste, teljes lesz, és minden „elhívott, kiválasztott és hűséges” megkapja az ígért „élet koronáját”. Jelenések 17:14; 2:10

Milyen királyságról van szó?

Sok évszázadon át zavar uralkodott a keresztények között a Messiás királyságát illetően, amelyet Jézus és az apostolok oly gyakran emlegettek. Eleinte azonban nem volt zavar, és Jézus halála után közel kétszáz évig sem. Az első keresztények nagyon jól megértették azt az ígéretet, hogy a Messiás másodszor is eljön. Magával fogja vinni az egyházat a dicsőségbe, és megalapítja az isteni hatalom királyságát, hogy uralkodjon a világon, és minden Isten akaratának alávesse magát; és tudták, hogy ennek a Messiási királyságnak ezer évre lesz szüksége, hogy beteljesítse küldetését. János 14:2,3; Máté 25:31; Jelenések 20:6

Az idő múlásával azonban felmerült egy elmélet, miszerint a földi egyházat a Messiás királyságaként kell megszervezni, és Jézus második eljövetele előtt meg kell hódítani a világot. Ez a nem bibliai nézet megváltoztatta az egyháztörténet egész menetét. Az evangélium hirdetése már nem azt a célt szolgálta, hogy meghívja és tökéletessé tegye azt a „kis nyáját”, amelynek füle halló és szíve hálás, hogy felkészítse őket a királyság dicsőségére és

dicsősségére. (Lukács 12:32). Inkább drámaian megváltozott a pálya. Azután a törekvés a polgári hatalom megragadására irányult. Intrikák kezdődtek, hamis állításokat tettek, és törekedtek a királyok és nemzetek feletti ellenőrzés megszerzésére. Üldözéseket alkalmaztak, és amennyire csak lehetséges volt, a polgári uralkodókat rábeszéltek és megfenyegették, hogy az egyház világméretű uralma megalapozódhasson.

Egy ideig ezek a törekvések virágoztak, de a 19. század eleje óta a föld egyházi uralmának gondolata szinte teljesen eltűnt. Az ebből fakadó zavarban sokan elvesztették minden hitüket a Messiási királyságban, és kevesen várják azt Krisztus második eljövetelekor. Zavartan egyesek úgy beszélnek a szellemi királyságról, mint amely csupán a hívők szívében lakozik. Mások úgy vélik, hogy Krisztus királysága ma a világ nagy kormányzataiban jelenik meg. Mégis, még jobban összezavarodnak, amikor meggondolják, hogy a Messiás királyságának egyes részei miért hoztak létre nagy hadseregeket, amelyek potenciálisan háborúzhattak volna a királyság más részei ellen, vagy elpusztíthatták volna azokat.

Mindezen zavarodottság eredményeként sok vallásos keresztény számára a Biblia tanításai egyszerűen nem tűnnek következetesnek vagy logikusnak. Ellenkező esetben látnák, hogy Jakab, János és a többi apostol nem ülhetett volna „tizenkét trónon” anélkül, hogy létezett volna egy uralkodó királyság. (Máté 19:28). Látnák azt is, hogy a királyságnak még a jövőben kell lennie, összhangban az Úr imájával: „Jöjjön el a te országod. Legyen meg a te akaratod, amint a mennyben, úgy a földön is.” (Máté 6:10). Ahogy

igyekszünk jobban megismerni és megérteni Isten üdvösségi tervét, tisztelettel kell tanulmányoznunk a Bibliát, és naponta „kutogatnunk kell az Írásokat”. (János 5:39; ApCsel 17:11). Ezáltal nagy áldásokat fogunk kapni, és meg fogjuk érteni, hogy a Messiás dicsőséges királysága, bár még nem jött el a földre, „közel van, az ajtó előtt áll”. Máté 24:33

„Képesek vagytok-e?”

A két kedves tanítványnak és anyjuknak, akik különleges helyet kértek számukra a Mester közelében a királyságban, Jézus tudtára adta, hogy a mennyei királyságban bármely pozíció betöltéséhez bizonyos feltételeknek kell teljesülniük. Nem volt elég, hogy tanítványoknak hívták őket. Nem volt elég, hogy mindent feladtak, hogy kövessék az Urat; hogy vele voltak, megtanulták tanításait és elfogadták azokat. Valami többnek kellett lennie, különben nem léphettek be a királyság szellemi szakaszába.

A Mester ezeket a feltételeket így fogalmazta meg: „Képesek vagytok-e inni abból a kehelyből, amelyből én iszom, és megkeresztelkedni azzal a keresztséggel, amellyel én is megkeresztelkedem?” (Máté 20:22). Mit értett ez alatt? Mi volt a jelentése annak a „kehelynek” és „keresztségnek”, amelyre Jézus utalt, és amelyről azt mondta, hogy nemcsak rá vonatkozik, hanem azokra is, akik hűséges követői lesznek?

Válaszunk az, hogy Jézus „csészéje” az volt, amelyre máshol is utalt, amikor azt mondta: „A csészét, amelyet Atyám adott nekem, nem iszom-e meg?” (János 18:11). Az isteni tervben Isten már előre megjelölte, hogy aki a Messiási királyság dicsőségét, tiszteletét és hatalmát kapja meg a világ

áldására, annak először is bizonyítania kell, hogy méltó erre a tiszteletre és dicsőségre. Jézus esetében a kehely mindazokat a szolgálati tapasztalatokat, gyalázatot, szégyent, áldozatot és szenvedést jelentette, amelyeket hűségesen elviselt földi szolgálatának három és fél éve alatt, és amelyeket teljes mértékben véghezvitt a Golgotán, amikor kiáltotta: „Befejeződött.” János 19:30

Krisztus tanítványaként követnünk kell a példát, amelyet ő mutatott nekünk, amikor hasonló tapasztalatokon megyünk keresztül, mint ő. Csak akkor leszünk sikeresek abban, hogy a Mesterrel együtt örökösök legyünk az ő királyságának dicsőségében, tiszteletében és hatalmában, ha először hűséget és hűséget tanúsítunk a szenvedés, az áldozat és a szolgálat tekintetében, miközben az ő nyomdokaiban járunk. Róma 8:17; 2 Timóteus 2:11,12

Amikor Jézus a „keresztségről, amellyel megkeresztelkedem” beszélt, az áldozati halálra való keresztségére utalt. Rövid idő múlva újra erről beszélt, mondván: „Keresztséget kell vállalnom, és milyen kényszer alatt vagyok, amíg az be nem teljesedik!” (Lukács 12:50). A Mester vízkeresztése szolgálatának kezdetén csupán szimbóluma volt valódi keresztségének. A vízbe merülése, a vízben való eltemetése és a vízből való felemelkedése azt jelentette, hogy áldozati halálba merült és abból feltámadt. Valódi keresztsége a halálba három és fél évig tartott, a Jordántól a Golgotáig. Amikor a kereszten kiáltotta: „Befejeződött!”, azt jelentette, hogy a halálba való keresztségének vége. A harmadik napon az Atya hatalmas erejével emelte ki őt a halál-keresztiség állapotából, és ültette a

jobbára, ahol örökké maradni fog. Efézus 1:19-22; Kolosszus 3:1; Zsidók 1:1-3

Ez volt Jézus keresztsége. Ez azt jelentette, hogy teljes mértékben lemondott minden földi jogáról. Most megkérdezte kedves tanítványait, hogy készek és hajlandók-e követni őt ebben a mértékben – hogy osztozzanak az ő szolgálatának, áldozatának és szenvedésének kupájában, valamint a halálba való keresztségében (Róma 6:3-5). Csak hűségesen követve őt remélhették, hogy részesülnek az ő mennyei királyságában. Ugyanez az elv vonatkozik Jézus minden követőjére. Mindannyiunknak el kell döntenünk, hogy iszunk-e az ő poharából, és részesülünk-e az ő halálba való keresztségében. Csak a szerények, az önfeláldozók lesznek képesek vagy hajlandók belépni egy ilyen élménybe.

Ha a fentiekben elmondottakat alkalmazzuk a királyságról sokak által vallott nézetekre, akkor joggal tehetjük fel ezeket a kérdéseket. Hogyan alkalmazhatók ezek az érzelmek a föld különböző királyságaira? Szükséges-e, hogy a föld vezetői részesüljenek Krisztus szenvedéseiben és haláláig tartó áldozatában, mielőtt uralkodhatnak? Nagy nehézségek árán lehet-e bárki is tagja lenni a Krisztus egyháza nevű földi intézményeknek? Önmegtagadásra van szükség ahhoz, hogy bekerülhessünk ezekbe? Mindazok, akik ezekben vannak, Krisztussal együtt „el vannak temetve” a keresztségben – az ő halálába? Mindannyian részesülnek az ő szenvedéseiben? Természetesen nem! Csak a mennyei királyságról alkotott helyes nézet illeszkedik ezekhez a különböző kijelentésekhez. Látnunk kell, hogy ez a „nagy értékű gyöngy”, amelynek megszerzéséért minden mást fel kell áldozni. Máté 13:46

„Képesek vagyunk”

Ezen esemény leírásában a tanítványok azt válaszolták Jézusnak, hogy „képesek vagyunk”, vagyis hajlandóak voltak vállalni, hogy megisszák a Mester poharát és részesüljenek a keresztségében. (Máté 20:22). Nem tudták pontosan, hogy ez mit jelent, de képesek és hajlandók voltak megtenni mindent, amit Jézus parancsol. Így kell lennie mindazoknak, akik, mint azok a hűséges tanítványok, „több mint győztesek” lesznek, és részesülnek a Megváltó dicsőségében, tiszteletében és halhatatlanságában, amelyet „testének” tagjainak, az egyháznak ígért. Róma 8:37; 2:7; 1 Korinthus 12:27

A vizsgált beszámolóban Jézus így válaszolt a tanítványoknak: „Ti valóban inni fogtok az én poharamból, és megkeresztelkedtek azzal a keresettséggel, amellyel én megkeresztelkedtem” (Máté 20:23). Az Úr csak annyit követelhetett tanítványaitól, hogy hajlandóak legyenek erre. Közülünk senkinek nincs olyan hatalma és képessége, amellyel Jézus rendelkezett. Természetüknél fogva bűnösök vagyunk. Ő „szent, ártatlan, szennyezetlen, elválasztva a bűnösöktől” volt (Zsidók 7:26). Ezért mi csupán elkötelezhetjük magunkat a jó cselekedetek mellett. Az Úrnak gondoskodnia kell rólunk, és be kell vezetnie minket a szenvedés és a tapasztalatok iskolájába. Akkor megadja nekünk azokat a tanulságokat, amelyek szükségesek ahhoz, hogy hűségünket és hűségünket bizonyítsuk, akár a halálig is. Milyen kegyes, hogy a bukott emberiség tagjaként való gyengeségünk miatt Isten a Megváltóban „irgalmas és hűséges főpapot” adott nekünk (Zsidók 2:17). Így

csak Jézuson keresztül remélhetjük, hogy eljutunk a mennyei királyságba.

Főszolga – a legmegtiszteltebb

A többi apostol felháborodott, hogy Jakab és János anyjukkal együtt ilyen kérést tettek (Máté 20:24). Az eset azonban lehetőséget adott Jézusnak, hogy lefektesse azokat az irányelveket, amelyeknek a Messiási királyságban a nagyságot kell meghatározniuk. Aki alázatossággal és szeretettel a leginkább másoknak szolgál, az ezzel Istennek bizonyítja, hogy alkalmasabb egy magasabb helyre. (Galata 5:13). Ez eltér, ahogy Jézus mondja, a szokásos dolgok menetétől, ahol az uralkodás általában nem mások szolgálatát jelenti, hanem azt, hogy mások szolgálnak. Lukács 22:25,26

A királyság szabálya az lesz, hogy aki a legtöbbet szolgál, az kapja a legnagyobb tiszteletet. Jézus maga kiemelkedően mindenek felett álló szolgáló. Így az ő helyzete az isteni kinevezés szerint a legmagasabb a királyságban, és a többiek arányosan állnak majd mellette, amennyire rendelkeznek az ő szeretetének, szolgálatának, engedelmességének és hűségének szellemével. A Mester így szólt követőihez: „Aki nekem szolgálni akar, kövessen engem, mert az én szolgálóimnak ott kell lenniük, ahol én vagyok. És az Atya meg fogja tisztelni mindazokat, akik nekem szolgálnak.” János 12:26